

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra DIGT OG VIRKELIGHED - Livserindringer

Citation: Wied, Gustav: "Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966", i Wied, Gustav: *Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 52. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied01val-shoot-idm140137201005840/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966

fik kun Lys fra en Rude i Loftet. Ruden kunde ikke aabnes. Vilde jeg have Luft, maatte jeg lade Døren staa aaben ud til Trappegangen. Men det turde jeg ikke af Frygt for Overfald. Naar jeg var kommen i Seng om Aftenen, sad jeg en Tid med Knæene trukne op under Hagen og nynnede Salmer eller selvlavede Sange. Højt turde jeg ikke synge, thi der førte ogsaa en Dør direkte ind til min Principals Sovekammer.

Jeg græd lidt og nynnede lidt og faldt omsider i Søvn.

Klokken 7 Morgen satte Pigen mine Sko af udenfor Døren til Trappegangen. Men før hun slap dem, huggede hun dem med Hælene haardt ind mod Døren. Det var Tegnet til, at jeg skulde staa op.

Foruden Jansen var der i Bogladen en ældre Svend (nu „Medhjælper“) ved Navn Drewsen; han var tavs og krølhaaret. Saa var der en Dreng foruden mig; han hed Johannes Brandt. Han var fra Nakskov og tog mig undertiden med hjem om Aftenen. Han havde to Søstre, hvoraf jeg øjeblikkelig forelskede mig lidenskabeligt i den yngste.

Jansen selv var en alvorlig og smuk Mand, som vi havde megen Respekt for. Men Humør maa han have haft, thi engang, han stod bøjet over et Arbejde inde paa Kontoret, og jeg troede, det var Brandt, gav jeg ham et kraftigt Slag i Bagdelen. Saa vendte han sig om og sagde smilende:

— Dér tog Du nok fejl, lille Wied.

Jeg kom fra den Stund til at holde meget af ham.

Forretningen blev ikke lukket før Kl. 9 Aften. Der var dengang endnu ingen Jernbane paa Lolland; man tog med Postvognen til Nykjøbing og derfra med Toget til København. Hver eneste Aften stod Brandt og jeg og lyttede efter Posthornet. Naar vi hørte det nede i Vejlegade, vidste vi, at Klokken var 9, og at vi maatte lukke.

Ingen af os havde Uhr.

Vi satte da Skodderne for Vinduerne og slukkede Gassen. Brandt gik hjem, og jeg gik ind i mit Skab.

Bogladen laa paa Tørvet. Skraas overfor boede Frøken Juul. Hun var Konditor og lavede nogle aldeles vidunderlige Napoleonskager. Jeg stjal undertiden en Fireskilling af Kassen og købte mig en af dem. Fader gav mig ingen Lompenge